

اصلاح طلبان

در انتظار پیروزی بایدن

من با این نگاه مشکل دارم. ببینید اگر تغییراتی را که (از دید من) با آمدن آقای ترامپ در مدت قریب به چهار سال گذشته در سیاست‌های خارجی و داخلی آمریکا اتفاق افتاده است، با سیاست‌های زمان اوباما مقایسه کنید، چطور زندگی آمریکایی‌ها را می‌توانید به من نشان دهید که بگویند یکسان بوده. کدام جنبه سیاست خارجی آمریکا را می‌توانید به من نشان دهید و بگویند در نتیجه آمدن ترامپ فرقی نکرده است. حرف من این است که این نگاه مارکسیستی که می‌گوید فرقی نمی‌کند در آمریکا دموکرات‌ها بر سر کار باشند یا جمهوری‌خواهان، یا در انگلستان محافظه‌کاران بر سر کار باشند یا حزب کارگر، اشتباه است. من که در ایرها زندگی نمی‌کنم، من می‌دانم که رئیس‌جمهور آینده آمریکا نه نلسون ماندلا خواهد بود، نه مهندس مهدی بازرگان، نه هاشم گاندی و نه صمدق. من که نمی‌گویم اگر جو بایدن رئیس‌جمهور شود جهان گلستان می‌شود. مگر در زمان اوباما که دموکرات بود، جهان گلستان شده بود؟ شما سؤال کردید که در رابطه با مسئله حقوق بشر کدام‌یک از این دو اگر رئیس‌جمهور شوند، ممکن است تفاوتی در ایران به وجود بیاورد. من هم با شما موافق هستم. من می‌بینم که اگر ترامپ مشکلی با چین دارد، مشککش به‌هیچ‌وجه بر سر مسئله دموکراسی نیست. ترامپ حتی یک‌بار به چینی‌ها نگفته چرا مسلمانان را به اردوگاه‌های بازآموزی می‌فرستید و چین را برای مسلمانان به زندان بزرگ تبدیل کرده‌اید. آقای ترامپ یک‌بار برای قلع و قمع چینی‌ها در هنگ‌کنگ اعتراض نکرده است؛ بنابراین سؤال این است که مشکل ترامپ با چین چیست؟ خیلی ساده است. مشکلش اقتصاد است. مشکلش این است که می‌گوید چینی‌ها به‌ازای هر ۱۰ دلار جنسی که به آمریکا صادر می‌کنند، ما یک سوم آن صادر می‌کنیم. آمریکا به‌هیچ‌وجه بر سر دموکراسی با چین مشکل ندارد؛ بنابراین این‌طور نیست که اگر یک رئیس‌جمهور دموکرات وارد کاخ سفید شد، منافع ملی آمریکا را قربانی رعایت حقوق بشر در عربستان و... می‌کند. می‌خواهم بگویم ما که در دنیای ایدئال زندگی نمی‌کنیم، در دنیای واقعیت‌ها هستیم و بین این دو گزینه که اگر ترامپ یا جو بایدن باشد، ممکن است (باز هم تکرار می‌کنم ممکن است) سر سوزنی تفاوت در توسعه سیاسی ایران به وجود بیاورد و البته این احتمال با بودن آقای بایدن دموکرات بیشتر خواهد بود. مقصود من این نیست که جو بایدن می‌گوید تمام منافع اقتصادی، سیاسی، بین‌المللی آمریکا را زیر پا می‌گذارم و می‌گویم اگر حقوق بشر رعایت نشود، چین و چنان خواهم کرد. دو گزینه بیشتر نداریم؛ دونالد ترامپ جمهوری‌خواه و جو بایدن دموکرات. شما از من می‌پرسید هرکدام از این دو اگر برنده شوند، ممکن است در زمینه حقوق بشر و توسعه سیاسی تأثیرگذار باشد و من می‌گویم در بین این دو گزینه، اگر جو بایدن انتخاب شود، احتمال اینکه وضعیت توسعه در ایران بهبود پیدا کند، زیادت است. دلیلش هم این است که اگر با ترامپ به توافق نرسیم اگر برجام ۱۴۰۰ با ترامپ به هر دلیلی صورت نگیرد، حتی ممکن است تنش نظامی بین ایران و آمریکا به وجود بیاید و در این شرایط فشار جریان تندرو در داخل کشور خیلی بیشتر خواهد شد. خدای نکرده اگر جنگ شود، همین شرایط هم که وجود دارد، از بین می‌رود. همه حرف بنده این است که در شرایطی که بحران عمیق دیپلماسی وجود دارد، تعارض و درگیری شدید بین ایران و آمریکا وجود دارد، هیچ دولتی حاضر نیست تأمل کند که دموکراسی باشد، آزادی قلم باشد و قس علیهذا.

بررسی حقوقی اقدام آمریکا در به‌کارگیری قاعده مکانیسم ماشه

سوم، به نظر می‌رسد آمریکا پیشاپیش حق اعمال حق وتو و طرح هر موضوع در ارتباط با موضوع هسته‌ای ایران را از خود سلب کرده است و دیگر کشورها نیز غیر از اعضای برجام بنا بر مصوبه لازم‌الاجرای شماره ۲۳۱ شورای امنیت این حق را از خود سلب کرده‌اند؛ بنابراین این مصوبه که برای همه لازم‌الاجراست، حق طرح موضوع هسته‌ای ایران غیر از روش یادشده در توافق برجام را ندارند. چهارم، قاعده مهم حقوق بین‌الملل این است که اعمال تمام حقا‌ها باید مبتنی بر حسن نیت باشد؛ یعنی نمی‌توان بدون هیچ مستند و دلیلی از توافقی خارج شد و درعین‌حال از روش حرف‌فصل اختلاف آن پیمان استفاده کرد. این مغایر با اعمال حقوق مبتنی‌بر حسن نیت کشورهاست. پنجم، با توجه به اینکه اقدامات اخیر نقض فاحش قواعد حقوق بین‌الملل ازجمله قطع‌نامه ۲۳۱ شورای امنیت در لغو و تعلیق تحریم‌ها، یعنی بازگرداندن تحریم‌ها به‌طور یک‌جانبه و خارج از چارچوب برجام از‌سوی آمریکای ناقض قطع‌نامه بوده است و از طرف دیگر اصرار بر تداوم تسلیحاتی ایران برخلاف توافقی قبلی‌مابین، مغایر با اصول کنوانسیون وین درباره قراردادها است. اقدام آمریکا مغایر حقوق بین‌الملل عمومی است.

شرق: شرکت نساجی ایران‌پوپلین رشت که در زمان کرونا، به‌دلیل اجبار برای حضور کارگران بر سر کار در روزهای قرنطینه، خیرساز شده بود، حالا خبر می‌رسد که بنا به مصوبه کارگروه تسهیل و رفع موانع تولید، در لیست واگذاری شرکت سرمایه‌گذاری توسعه ملی وابسته به بانک ملی قرار گرفته است. واگذاری‌ای که آخرین فرصت را برای آن تا پایان مهر در نظر گرفته‌اند و همین امر نگرانی‌هایی را برای کارگران مجموعه ایجاد کرده است. کارشناسان و بسیاری که این شرکت نساجی را به‌خوبی می‌شناسند، معتقدند که اگر خریداری به‌سرآغ این شرکت با بدهی‌های کلان بیاید، چشم به اموال و اراضی ۲۵هکتاری آن خواهد داشت و براساس این نیز هشدار می‌دهند که احتمالاً مانند سایر واگذاری‌های انجام‌شده در کشور و به‌ویژه با سابقه‌ای که در استان گیلان برای شرکت پارس‌الکتریک و شرکت نساجی پوشش، فرش گیلان و ابریشم، رخ داده، تولید و رف مسائل کارگری، ملاک عمل واگذاری نخواهد بود. در همین راستا، رئیس و هیئت‌مدیره انجمن صنفی کارگری کارگران شرکت ایران‌پوپلین به نیابت از کارگران این کارخانه در مخالفت با واگذاری این واحد نساجی به بخش خصوصی نامه سرگشاده‌ای خطاب به آیت‌الله رئیسی نوشتند. حال این سؤال وجود دارد که آیا باید در انتظار تکرار ماجراهای هیکو و هفت‌تپه این‌بار در شمال ایران باشیم؟

با واگذاری مخالفیم

پرویز زعیمی، رئیس انجمن صنفی کارگران شرکت ایران‌پوپلین، در گفت‌وگو با «شرق» وضعیت این شرکت را چنین شرح می‌دهد: «براساس مصوبه‌ای که در کارگروه تسهیل و رفع موانع تولید استانداری در تاریخ ۱۳۹۹/۴/۱۸ مصوب شد، کارگروه تسهیل و رفع موانع تولید استان گیلان با موافقت شرکت سرمایه‌گذاری گروه توسعه ملی بانک ملی ایران، تصمیم به واگذاری به بخش خصوصی یا اجاره به شرط تملیک شرکت ایران‌پوپلین گرفت».

در این مصوبه آمده است: «برای حفظ اشتغال و تداوم تولید استعمال لازم، درباره بدهی‌های (آب، برق، گاز) شرکت یادشده حداکثر تا پایان شهریور ۱۳۹۹ ازسوی دستگاه‌های مربوطه انجام شود؛ کمیته‌ای متشکل از اعضای تخصصی و خبره، دستگاه‌های نظارتی (دادگستری، دادستانی، بازرسی) به‌همراه استانداری گیلان تشکیل شد تا درباره واگذاری شرکت به ملک جدید حادث‌تر تا پایان مهر تصمیم‌گیری و اجرا شود. ضمناً شرکت سرمایه‌گذاری توسعه ملی حداکثر تا پایان تابستان سال جاری به قید فوریت اقدامات لازم به‌منظور شناسایی بخش خصوصی توانمند و فرایند واگذاری را اجرایی کند. همچنین شرکت سرمایه‌گذاری مزبور برنامه مدون عملیاتی تولید شرکت را حداکثر تا ۱۰ روز آتی به دبیرخانه کارگروه تسهیل و رفع موانع تولید استان ارائه کنند».

زعیمی دراین‌باره می‌افزاید: «پس از این مصوبه، گروه‌های مختلفی برای بازدید به کارخانه آمدند؛ اما هنوز مشخص نیست که با کدام سرمایه‌گذاری بخش خصوصی در مذاکره به توافق رسیده‌اند. آنچه ما به‌عنوان نماینده‌ای کارگری از این مطرح می‌کنیم، سابقه‌ایمبارک خصوصی‌سازی بنگاه‌های مختلف اقتصادی است که در نهایت محتوم به آسیب جدی به آن بنگاه اقتصادی شده است. این شرکت به‌عنوان یکی از شرکت‌های نمونه در زمینه نساجی کشور به شمار می‌رود که با ظرفیت ۶۰ تا ۷۰درصدی مشغول به فعالیت است».

او ادامه می‌دهد: «سهام‌داران این شرکت شامل بانک ملی، بانک ملت، تجارت و درصد کمی سهام‌داران جزء اگر اندکی سرمایه به این شرکت تزریق کنند؛ اما نکته آن است که چون نظارتی روی این شرکت وجود ندارد و حتی حراست و بازرسی برای

آن درنظر نگرفته‌اند، خروجی مناسبی نیز در این زمینه ارائه نمی‌شود. ازآنجاکه بانک‌ها ملزم به خروج از بنگاهداری شده‌اند، توصیه می‌شود نهادهای مردمی و غیرانتفاعی مانند بنیاد برکت، ستاد اجرایی فرمان امام (ره)، بنیاد مستضعفان و... به این شرکت سرمایه تزریق کنند تا از بن‌بست خارج شود».

این فعال کارگری در ادامه با اشاره به اینکه بخش خصوصی در گیلان سابقه خوبی به یادگار نگذاشته، می‌گوید: «شرکت نساجی بزرگ پوشش ایران که یکی از شرکت‌های نساجی مشهور و مهم کشور محسوب می‌شده، به بخش خصوصی واگذار شد و به خرابه تبدیل شد. پارس‌الکتریک و فرش گیلان نیز به همین ترتیب پس از واگذاری همه ورشکسته شدند. حال اگر این شرکت نیز واگذار شود، چه کسی تضمین می‌دهد که این شرکت نیز به این سرنوشت دچار نشود؟».

چشم طمع خریداران به اراضی ۲۵هکتاری ایران‌پوپلین

او با اشاره به نبود نظارت در این شرکت، ادامه می‌دهد: «در چند سال گذشته شاهد بودیم که مدیران وقت به‌دنبال آن بودند که اول زیرساخت‌ها را خارج کنند. حال اگر بخش خصوصی وارد شود به ۲۵ هکتار این کارخانه چشم خواهد دوخت و ازآنجاکه سابقه واگذاری‌های قبلی دچار مشکل بوده، انتظار نداریم این واگذاری انجام شود و پس از آن دنده‌عقب برگردد و بگویند این واگذاری اشتباه بود و دوباره باید به دولت بازگرد».

رئیس انجمن صنفی کارگران شرکت ایران‌پوپلین با بیان اینکه دولت نتوانسته در این مدت از بار هزینه‌ای ۲۷۰ کارگر شغل در این مجموعه برآید، هشدار می‌دهد که بخش خصوصی چگونه از پس مشکلات برخواهد آمد؟

زعیمی با اشاره به دوران جنگ تحمیلی ادامه می‌دهد: «این شرکت در زمان جنگ، در جایگاه بالایی قرار داشت و حتی یک روز حقوق معوقه نداشت؛ اما امروز شاهدیم که این شرکت با دو حقوق معوقه روبه‌روست. چطور در زمان جنگ با آن همه مشکل و کمبود، این شرکت در اوج بود؛ اما امروز از پس به‌عنوان نماینده‌ای کارگری از این مطرح می‌کنیم، سابقه‌ایمبارک خصوصی‌سازی بنگاه‌های مختلف اقتصادی است که در نهایت محتوم به آسیب جدی به آن بنگاه اقتصادی شده است. این شرکت به‌عنوان یکی از شرکت‌های نمونه در زمینه نساجی کشور به شمار می‌رود که با ظرفیت ۶۰ تا ۷۰درصدی مشغول به فعالیت است».

رئیس انجمن صنفی کارگران شرکت ایران‌پوپلین با اشاره به اینکه بیش از یک سال طیف مدیریتی مجموعه به انتخاب بانک ملی تغییر کرده، می‌گوید: «مدیران جدید بانک به علت تخصصی که دارند، کارخانه را به‌خوبی اداره می‌کنند؛ اما مشکل آن است که نقدینگی کافی در این بخش وجود ندارد».

او درباره بدهی‌های این مجموعه می‌گوید: «درحال‌حاضر این شرکت با ۲۷۶ نیروی انسانی فعال کارگری که همه مراحل تولید منسوجات ازجمله

اقتصاد

کارگران ایران‌پوپلین در مخالفت با خصوصی‌سازی به رئیس قوه قضائیه نامه نوشتند

ماجرای هفت‌تپه تکرار می‌شود؟

پوپلین

ریسندگی، بافندگی و مراحل چاپ، رنگرزی و تکمیل انواع پارچه‌های پنبه‌ای و پلی‌استر را انجام می‌دهد و حالا بیش از هفت میلیارد بدهی مالیاتی برای آن به ثبت رسیده است. بیش از دو میلیارد به شرکت برق، بیش از دو میلیارد به شرکت گاز و... بدهی وجود دارد. همه این موارد به سوءمدیریت مدیران قبلی برمی‌گردد. بانک ملی در دوره‌های قبل، وام‌های کلان بانکی در قالب نوسازی در اختیار این مجموعه قرار داده؛ اما چون نظارتی روی آن وجود نداشته است، این وام صرف امورات شخصی مدیران سابق شد و برای هزینه‌های جاری این شرکت نیز حتی خرج نشد. بانک نیز در قبال بدهی‌های خود ترجیح می‌دهد که بخشی از اراضی این شرکت را به نام خود کند، همان‌طور که دربی سوهمدیریت در سال‌های اخیر، بیش از ۷۰ درصد مالکیت این بانک به بانک ملی تعلق گرفت».

زعیمی با اشاره به اینکه این شرکت در دهه ۸۰ از بورس خارج شد، تصریح می‌کند: «پس از آن ایران‌پوپلین به شرکت سرمایه‌گذاری گروه توسعه ملی بانک ملی ایران واگذار شد و از آن روز به این‌سو به‌صورت مداوم حقوق معوقه برای این مجموعه به ثبت رسید و مدیران وقت، این شرکت را با انبوهی از بدهی به مدیران بعدی سپردند».

او با اشاره به اعتراضات کارگری دراین‌باره، توضیح می‌دهد: «عجیب آنکه وقتی این روند با اعتراض کارگران همراه شد، در سال ۹۶، بنده به‌عنوان رئیس انجمن صنفی کارگران شرکت ایران‌پوپلین به همراه برخی دیگر از همکاران ازسوی شورای تأمین شهرستان رشت، فقط به واسطه مطالبه‌گری درباره حقوق‌های معوقه اخراج شدیم و اکنون نیز با درخواست‌های کارگران دوباره به کار بازگشتیم. درحالی‌که اقدامات ما کاملاً مطابق قانون و اعتراض‌مان نیز صنفی بود».

رئیس انجمن صنفی کارگران شرکت ایران‌پوپلین با ابراز نگرانی از واگذاری این مجموعه می‌گوید: «این شرکت زمانی در آلمان و تهران دفتر داشت و همه را فروختند. فروشگاه این مجموعه اکنون در رهن بانک ملی است. در دو سال ۹۶ و ۹۷، ۴۸ دستگاه بافندگی ایران‌پوپلین را به یک تبعه پاکستانی فروختند و در اعتراضات کارگری، توانستیم با حکم قضائی جلوی فروش ۲۴ دستگاه آن را بگیریم؛ اما ۲۴ دستگاه دیگر فروخته شد. چطور این دستگاه‌ها که به ادعای برخی مدیران فرسوده و مستهلک هستند و هزینه‌های بالای برق را به بار می‌آورد، می‌توانند در پاکستان کار کنند؛ درحالی‌که هزینه‌های انرژی در این کشور بسیار بالاتر از ایران است؟».

به گفته او «انجمن صنفی کارگری کارگران شرکت ایران‌پوپلین به نیابت از کارگران این کارخانه در مخالفت با واگذاری این واحد نساجی به بخش خصوصی نامه سرگشاده‌ای خطاب به آیت‌الله رئیسی

نوشتند تا شاید بتوانند جلوی این روند را هرچه زودتر بگیرند یا آنکه اگر سرمایه‌گذاری اقدام به خرید این مجموعه می‌کند، تضمین‌های لازم از او گرفته شود تا خریدار به طمع ۲۵ هکتار زمین سرسبز ایران‌پوپلین یا ۴۸ واحد مسکونی این مجموعه که با پیشرفت فیزیکی ۶۰درصدی از دهه ۷۰ تاکنون، متوقف شده، اقدام به خرید آن نکرده باشد».

در این زمینه تلاش کردیم تا با بانک ملی، به‌عنوان مالک ۷۰درصدی این شرکت، صحبت کنیم؛ اما متأسفانه با وجود پیگیری، این گفت‌وگو میسر نشد.

* دولت روی منابع حاصل از واگذاری‌ها در کنار نفت، حساب باز کرد

محمدمدقی فیاضی، کارشناس اقتصادی، نیز در گفت‌وگو با «شرق» با نگاهی به پیشینه واگذاری‌ها در سال‌های قبل می‌گوید: «این خصوصی‌سازی که در کشور اتفاق افتاد، خصوصی‌سازی به معنای واقعی نبود؛ بلکه افرادی که خود را به واسطه روابطی که در گذشته داشتند، ذی‌نفع می‌دانستند یا براساس مطالباتی که برخی سازمان‌ها و ارگان‌ها از دولت داشتند، مالکان جدید شرکت‌ها و مجموعه‌هایی شدند که پیش‌تر در يد اختیار دولت بود».

فیاضی با بیان اینکه دولت با فشار کسری بودجه و بدهی روبه‌رو بود و براساس این درآمد حاصل از واگذاری شرکت‌ها و کارخانه‌ها را در بودجه در کنار منابع حاصل از فروش نفت در نظر گرفت، ادامه می‌دهد: «به همین دلایل، تصمیمی که در ابتدا برای خصوصی‌سازی گرفته شد، تصمیمی با هدف تسویه بدهی‌های دولت بود؛ زیرا عمده طلبکاران از دولت، بخش‌های عمومی غیردولتی بودند. ازآنجاکه از ابتدا نیت تقویت بخش خصوصی وجود نداشت، مسیر به انحراف رفت و بخشی از منابع عمومی و اموال دولتی، تحت عنوان بدهی دولت به بخش غیردولتی و نهادهای عمومی منتقل شد و منجر به ایجاد بخش خصولتی در اقتصاد ایران شد که به‌دلیل فقدان قانون نظارتی بر آنها، منجر به خروج نهادهای واگذارشده از نظر دولت و مجلس شد».

او در ادامه با اشاره به اینکه منابع عمومی از این طریق به تصرف بخش خصولتی درآمد، ادامه می‌دهد: «از این طریق، منابع دولتی کوچک و درعین‌حال مصارف آن بزرگ باقی ماند».

فیاضی با اشاره به تخلفات رخ‌داده در این روند، تصریح می‌کند: «دراین‌میان تخلفات گسترده‌ای شکل گرفت و مشکلات کارگری متعددی نیز برای شرکت‌ها ایجاد شد؛ زیرا عمدتاً مدیران بی‌تجربه در این بخش حضور یافته و چشم‌شان به منابع و اموال و املاک شرکت‌ها و کارخانه‌ها بود. از سویی عمده این شرکت‌ها زیر ارزش واقعی خود به بخش غیردولتی واگذار شد که گاهی به‌عنوان ثمن بخش از آن یاد شد».

ضرورت توقف واگذاری‌ها تا اطلاع ثانوی

به گفته او، با وجود تخلفات گسترده، دولت هیچ‌گاه روند واگذاری‌ها را متوقف نکرد تا به اشکالات آن رسیدگی کند و همین امر منجر به آن شد که اکنون بسیاری از بنگاه‌های اسوده وقت، پس از واگذاری با مشکلات ابدیه‌ای روبه‌رو شده و دولت مجبور به بازپس‌گیری آنها برای رفع مشکلات تولید و کارگری آنها شود. این کارشناس اقتصادی با بیان اینکه اکنون دیگر شرکت ارزنده‌ای برای واگذاری وجود ندارد، ادامه می‌دهد: «آنچه اکنون در قالب واگذاری مطرح می‌شود، عمدتاً به علت وجود منابع فیزیکی این شرکت‌هاست و مستغلات است؛ بنابراین توصیه می‌شود دولت توقف روند واگذاری‌ها را در دستور کار قرار دهد تا خریداران به صرف دست‌یافتن به منابع فیزیکی شرکت‌ها و کارخانه‌های در لیست واگذاری، برای خرید آنها با پیش نگذارند».

یادداشت

مجلس پشتیبان مناطق آزاد

محمد احمدی*

● یکی از نکات حائز اهمیت در افزایش و تداوم سرمایه‌گذاری‌ها در مناطق آزاد، ثبات قانونی این مناطق است. ثباتی که موجب اطمینان‌خاطر فعالان اقتصادی می‌شود و منافع معقول اقتصادی ایشان را تأمین می‌کند. منافعی که اعم از مادی یا معنوی هستند و ازجمله آنها می‌توان به معافیت‌های مالیاتی و کمرکی برای فعالان اقتصادی و تمرکز صدور مجوز فعالیت و بهره‌برداری در يد اختیار سازمان منطقه آزاد و عدم نیاز به مراجعه به سایر دستگاه‌های اجرایی اشاره کرد. باوجود تغییراتی که در سطح قوانین در دو دهه اخیر به وجود آمده، قانون چگونگی اداره مناطق آزاد با کمترین تغییرات از فعالان اقتصادی این حوزه همچنان حمایت می‌کند. موضوعی که صرفاً با همراهی همه نمایندگان اعصار گوناگون در مجلس شورای اسلامی و درک عمیق آنها از ماهیت و چگونگی اداره مناطق آزاد امکان‌پذیر شده است. قانون چگونگی اداره مناطق آزاد در سال تصویب شد. از نقاط قوت این قانون می‌توان توجه به موضوع معافیت مالیاتی و کمرکی فعالان اقتصادی و ساختار اصلی سازمان‌های مناطق آزاد و نحوه مدیریت آنها اشاره کرد؛ ساختاری حقوقی که اعضای هیئت‌مدیره سازمان‌های مناطق آزاد بالاترین مقام تصمیم‌گیرنده در چارچوب‌های تعیین‌شده توسط مجمع عمومی سازمان‌های مناطق آزاد هستند. هیئت‌مدیره‌ای با حداقل سه و حداکثر پنج نفر که با اختیارات متنوعی، سکان‌داران اصلی جلب و جذب سرمایه‌گذاران به مناطق آزاد هستند. اما نکته مهم در قوام و بقای قوانین مناطق آزاد، تصریح به بقای این قانون در بند الف ماده ۱۱۲ قانون برنامه پنجم توسعه و همچنین بند الف ماده ۶۵ قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور است؛ قوانینی که با رای قاطع نمایندگان مجلس در زمان تصویب، هرگونه گردوغبار و تعارضی را از چهره قانون چگونگی اداره مناطق آزاد برداشتند. مجلس شورای اسلامی با تصویب دو ماده، تصریح کرده است که سازمان‌های مناطق آزاد منحصراً براساس قانون چگونگی اداره مناطق آزاد تجاری-صنعتی و اصلاحات بعدی آن و قانون کار اداره می‌شوند. این موضوع اهمیت بسزایی دارد، زیرا زمانی که تداخل در انجام وظایف قانونی دستگاه‌های اجرایی دولتی با سازمان‌های مناطق آزاد به وجود می‌آید، فصل‌الخطام همه اختلاف‌نظرها، همین مورد است. از دیگر نکات پراهمیتی که در دو قانون صدرالشاره مورد توجه قرار گرفته، این است که مدیران سازمان‌های مناطق آزاد به نمایندگی از طرف دولت، بالاترین مقام منطقه محسوب شده‌اند و همه وظایف، اختیارات و مسئولیت‌های دستگاه‌های دولتی مستقر در این مناطق به استثنای نهادهای دفاعی و امنیتی بر عهده آنها قرار داده شده است. این موضوع در بند الف ماده ۱۱۲ قانون برنامه پنجم توسعه و همچنین بند الف ماده ۶۵ قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور ذکر شده است. از مجموع مصوبات قانونی صدرالشاره می‌توان نتیجه گرفت که مجلس شورای اسلامی، در طول سال‌های متمادی با حراست و صیانت از قوانین مناطق آزاد همواره در صدد بوده است که در این مناطق سرمایه‌گذاری، تولید و صادرات در مقایسه با سرزمین اصلی رونق بیشتری داشته باشند و تصمیم‌گیری در این مناطق، برای فعالیت اقتصادی و فعالیت‌های مولد اقتصادی، سهل و آسوده باشد.

***مدیر امور مجلس دبیرخانه شورای عالی مناطق آزاد و ویژه اقتصادی**

خبر ویژه

با توسعه بازارهای صادراتی در شرکت تابعه صندوق بازنشستگی کشوری رخ داد

حدود ۱۰۰ میلیون دلار، درآمد ارزی «پگاه» برای اقتصاد ایران

● با توسعه رویه‌های صادراتی در شرکت تابعه صندوق بازنشستگی کشوری در سال ۹۸، حدود صد میلیون دلار از محل صادرات شرکت صنایع شیر ایران وارد کشور شد. به گزارش روابطعمومی شرکت صنایع شیر ایران (پگاه)، عبدالله قدوسی، مدیرعامل شرکت صنایع شیر ایران، با اعلام این خبر افزود: در راستای توسعه بازارهای صادراتی، رشد وزنی صادرات پگاه در پنج‌ماهه اول سال جاری، ۳۶ درصد رشد کرد. او با اشاره به شرایط کنونی کشور و شرایط کرونایی که موانع صادراتی ایجاد کرده است، ادامه داد: شرکت صنایع شیر ایران، بنیان‌گذار صادرات رسمی محصولات لبنی ایران است و محصولات تولیدی را به ۳۲ کشور صادر می‌کند و هم‌اکنون با وجود محدودیت‌های فراوان کرونایی این رویه را ادامه داده است. او تصریح کرد: با وجود بسته‌بودن مرزها در شرایط کرونایی این امرمدارایی ادامه دارد و توانسته‌ایم صادرات محصولات لبنی را همچنان ادامه دهیم. عبدالله قدوسی، توسعه کسب‌وکار را از برنامه‌های پیش‌روی صنایع شیر ایران برشمرد و افزود: در سال‌های ۹۴ تا ۹۹ شرکت‌های پگاه فارس، گلستان، گلپایگان، آذربایجان شرقی، گیلان و بازرگانی صنایع شیر ایران وارد بازار سرمایه شدند و در سال جاری نیز شش شرکت پگاه همدان، تهران، زنجان، لرستان، کرمان و فراورده‌های شیری پگاه به بازار سرمایه می‌پیوندند.